

ABONAMENTELE

Pentru Sibiu:

1 lună 85 cr., 1/2 an 2 fl. 50 cr., 1/2 an 5 fl., 1 an 10 fl.

Pentru ducerea la casă cu 15 cr. pe lună mai mult.

Pentru monarohle:

1 lună 1 fl. 20 cr., 1/2 an 3 fl. 50 cr., 1/2 an 7 fl., 1 an 14 fl.

Pentru România și străinătate:

1/2 an 10 franci, 1/2 an 20 franci, 1 an 40 franci.

Abonamente se fac numai plătindu-se înainte.

INSERTIUNILE

Un șir garmond prima-dată 7 cr., a doua-oară 6 cr. a treia-oară 5 cr., și timbru de 30 cr.

Redacția și administrația: Strada Poplăci Nr. 15.

Telefon Nr. 14.

Se prenumără și la poste și la librării.

Epistole nefrancate se refușă. — Manuscripte nu se înapoiază

Nimeri singuratici à 5 cr. se vënd la »Tipografia», soc. pe acțiun

TRIBUNA

Apare în fiecare zi de lucru

Situația în Bucovina.

Cernăuți, 20 Martie n.

I.

A trecut un an, de când am publicat în coloanele acestui ziar un șir de 9 articoli sub titlul de sus. Acum mă simțesc de nou îndatorat, să desfășor publicului român adevărul asupra stărei, în care se află astăzi *causa Românilor* din Bucovina.

Deși sîntem încă prea departe dela împlinirea dorințelor naționale celor mai urgente, ba chiar dela asigurarea deplină a viitorului neamului nostru amenințat cu desnaționalizare, atât prin organizarea școalelor cât și prin diferite nedreptăți, cari le suferim, totuși am făcut un pas înainte prin alegerea dlui *Dr. George Popovici* ca deputat pentru camera din Viena. Nu ne-am înșelat, când am zis atunci, înainte de un an, că prezența dlui *Popovici* între cei 5 deputați români va fi suficientă, spre a pune capăt atitudinii de mai înainte, adese-ori nefavorabilă cauzei noastre naționale, și adevărat am mai zis, că abia de acum înainte putem spera o lucrare folositoare.

Dacă înființarea unui *gimnasiu inferior român* în Cernăuți se va realiza (precum se zice deja la toamna anului acestuia), succesul e a se mulțumi numai energiei dlui *Popovici*. Acest deputat a și ținut de necesar a se prezenta alegătorilor sei și a raporta despre lucrările sale înainte mai multor *adunări populare la Câmpulung, Dorna și Radauți*. Astfel a și avut ocaziunea să cunoască din contact nemijlocit dorințele poporului dela țeară. Am ajuns deci în sfîrșit și noi să avem un reprezentant adevărat al poporului, un reprezentant zelos și neobosit. Altmintrelea nu este obiceiul pe la noi, ca deputații să se arete în mijlocul alegătorilor, doară numai înainte de a fi aleși.

Alt fapt îmbucurător este împlinirea unei dorințe, care am exprimat-o înainte de un an: schimbarea guvernului local. În locul contelui *Goëss*, adversarul cel mai pronunțat al naționalității române, a fost numit președintele al țerei dl baron *Bourguignon*, dela care se poate aștepta o atitudine mai dreaptă. Nu credem, și din diferite motive nici nu am voi, să fim protejați, dar un lucru totuși sperăm dela noul președinte al țerei, anume: ca să pună capăt sistemului de nedreptăți și de prigoniri, ce-l suferă neamul nostru din partea multor funcționari administrativi și școlari; sperăm că acestora se va impune

de acum înainte *observarea legilor*, ceea ce nu erau deprinși să facă sub *Goëss*. Salutăm deci plecarea lui *Goëss* cu cea mai vie satisfacție.

Un lucru însă, și anume cel mai important, nu s'a schimbat încă: nu posedăm o organizație adevărat națională și populară, care să corăspundă situației serioase, în care ne aflăm. În această privință stăm încă tot acolo, unde am fost înainte de un an: sînt niște stări greu de priceput pentru cineva, care nu cunoaște Bucovina din propria vedere. Conducerea partidului „național român” este organizată într-un fel ciudat. Ea se compune din comitetul societății politice „Concordia”, din deputații camerei din Viena și a dietei bucovinene, în sfîrșit dintr-un număr mare de proprietari mari, cari ocupă loc în „comitetul național” așa zicînd *ipso jure*. Dacă i-ar întreba cineva serios, se ne răspundă hotărît, cine oare le-a dat mandatul și i-a numit „conducători” — ei nu ar fi în stare să ne dea un răspuns lămurit.

În urma acestei organizațiuni, mulți Români naționali și independenți rămân exchiși; lucrarea lor se perde pentru neamul nostru; alții cu simț național mai dubios trec chiar câte-odată la adversarii naționalității române, la Ruteni. Majoritatea și votul decisiv în conducerea destinelor neamului român, rămâne până acum totdeauna în mîna unui grup curat oportunist, am pute zice cosmopolit. Această organizație a partidului „național român” este o reminiscență din timpul patriarhal. Nu trebuie să fie cineva tocmai democrat radical, ci e destul să aibă puțin simț de dreptate, și mai ales simț național, ca să se conștientizeze, că cu așa o organizație nu ne putem mulțumi.

Conducerea în sens oportunistic rămâne hotărîtoare și pentru atitudinea reprezentanților români în dieta Bucovinei, și înăbușe toată mișcarea națională. Membrii mai naționali nu se pot emancipa și avînta la o acțiune independentă.

Acum chiar stăm înaintea alegerilor nouă pentru dieta Bucovinei, și ar fi foarte strîcătios, dacă earăși pentru 6 ani ar merge tot așa mai departe. Atunci nu știm unde vom ajunge.

Aveam noi și în dieta disolvată un grup cu simț național și cu voință bună, bărbați cari au lucrat pentru interesele noastre naționale. Ce folos însă, dacă toată silința ce și-au dat, a trebuit să rămână zădărnica, în urma unei interpretări greșite a „solidarității”, astfel că *intregul club al deputaților români a votat totdeauna în sensul oportunistic și nenațional*.

Ar trebui să ne îngrijim de cu vreme, încît regenerarea inevitabilă a deputaților dietei țerei să nu se facă într-un fel ca să perdem încă și din puterile politice și oratorice ce le posedăm deja, din contră, că aceștia se rămână și în dieta cea nouă, să nu se retragă din viața politică precum se zice, că au intenția, ear' pe lângă dîșii se mai cîștigăm puteri nouă, ca *grupul celor adevărat naționali și activi* să devină hotărîtor pentru atitudinea întregului partid român.

Soluțiunea cea mai naturală ar fi, dacă am pute forma un partid de tot nor, independent și național, precum s'a făcut ori-și-unde regenerarea unui sistem politic învechit; la noi în Bucovina însă așa ceva nu e posibil, cel puțin acum nu, căci multe sînt aici altfel, decât în toată lumea.

Astăzi putem zice cu drept cuvînt, că în urma situației expuse, lucrarea clubului român din dietă privit ca unitate ne-a stricat direct, în urma oportunismului exagerat, susținînd interesele adversarilor neamului nostru, ale Rutenilor.

Toată silința ce și-au dat d. e. *Volcinski, Pruncu, Grigorcea, Furcan* și alții, în chestia școalei din *Ipotesti*, a rămas fără folos. Această comună n'a cerut decât dreptul ei, dacă a voit ca să se înființeze acolo o școală românească; în urmă însă i-s'a impus ca de-a sila limba de propunere *ruteană*, și aceasta prin voturile deputaților clubului român!

În ultima sesiune a dietei bucovinene, care s'a terminat abia înainte cu vre-o câteva săptămîni, clubul român a continuat cu lucrarea în același fel, și din considerare pentru „prietenii” și aliații ruteni, a tot mîncat pentru interesele unui neam străin și încă pentru rivalii nostri cei mai periculoși.

Amintim următoarele:

O rezoluțiune care altfel ar fi căzut aproape unanim, dacă nu avea votul deputaților români (ei fac cam jumătatea întregii diete) decide înființarea de patru clase paralele *inferioare românești* la gimnasiul nemțesc, și totodată înființarea unui gimnasiu *rutean* superior cu opt clase, toate în Cernăuți.

Ni-se ivește deci un nou pericol național, în altă formă însă cam analog cu starea actuală (acum avem un gimnasiu inferior *rutean* în capitala țerei fără compensare pentru naționalitatea română). Am avut adese-ori ocaziune a face atenție la pericolul care ne amenința prin această situație. Se vede însă, că politicienii români n'au învețat nimic din experiență, nici din mișcarea manifestată prin nenu-

mărabile petițiuni din toată Bucovina, cari în chestia gimnasiului din capitală cereau paritatea și pentru Români țerei. Deputații români încă continuă pe aceeași cale nenorocită de a purta trebile rivalilor nostri ruteni. Precum actualul gimnasiu inferior rutean în Cernăuți e opul deputaților români, tot așa earăși deputații români îi ajută pe *Ruteni și acum, ca aceștia se rămână numai decât cu vre-o câțiva pași înainte în comparare cu bieții neîndreptății Români*. Un gimnasiu superior rutean în Cernăuți ar fi un pericol pentru neamul românesc, căci compensarea care ni-se promite pentru Suceava nu este ecivalent și ar fi numai atunci, dacă și gimnasiul superior rutean s'ar așeza într-o localitate cu situația geografică tot atât de excentrică, cum e Suceava, d. e. la *Vijuița*. După proiectul dietei însă gimnasiul superior rutean are să se înființeze în capitala Bucovinei, asupra căreia avem noi Români cel puțin același drept, care-l au Rutenii, chiar și mai mult dacă considerăm, că suburbile, cât și o mare parte a împrejurimii e locuită de Români. Considerând mai departe, că mulți dintre sătenii români din districtele Cernăuți, Sirete și Storojineț, știu bine românește, nemțește însă nu știu de loc, atunci e foarte probabil, dacă vor ave să aleagă între frecuentarea unui gimnasiu superior nemțesc sau unul rutean, că își vor alege pe acest din urmă. Aici vor fi educați pruncii nostri de cătră Ruteni, în limbă și în spirit rutean și așa ni-se prepară un nou pas spre desnaționalizare.

N'am pierdut noi oare destul până acum din trupul nației noastre, să meargă rutenizarea tot mai departe?

Această fatală perspectivă s'ar fi putut ușor evita, dacă clubul român al dietei n'ar voi să reprezente interesele „popoarelor” băștinașe (în plural), ale Românilor și *Rutenilor*, ci ar fi într'adevăr cea - ce o pretinde că e: un partid românesc. Atunci ar ave să ceară un gimnasiu superior român în capitala țerei.

Asfel însă a votat o rezoluțiune, a cărei realizare ar fi pentru neamul nostru earăși o nouă lovitură dintre cele mai grave.

Această rezoluțiune mai cere și înființarea unui gimnasiu *curat german în Sirete*. Așa un institut nu ne poate folosi. Noi nu posedăm în Bucovina decât patru clase gimnasiale române în Suceava, ear' Germanii au trei gimnasii superioare complete (în Cernăuți, Radauți și Suceava), pe lângă aceasta toate celelalte școli medii și superioare, chiar și

cele populare cu mai mult decât 2 clase sînt exclusiv germane! Deci ar ave să se ceară, că *noul gimnasiu în Sirete se fie român*.

Pe de altă parte nu s'a făcut nimic spre a ne mîntui de o nouă dispoziție, care e în vigoare acum de un an, și în urma căreia li-s'a răpit părinților dreptul de a determina limba maternă a copiilor lor, și limba în care să fie educați. După această nouă dispoziție de tot ilegală înveștiorul are să decidă naționalitatea școlarilor și anume „după limba care o vorbește copilul”.

E știut însă că un număr însemnat de copii români știu perfect vorbii ruteneste; aceștia sînt introduși în școală ca „Ruteni” și li-s'a chiar oprit să mai învețe și limba strămoșilor lor. Așa ceva de sigur că ar fi imposibil ori-și-unde, afară de Bucovina; aceasta e o răpire a dreptului celui mai primitiv, a dreptului de a-și susține individualitatea pentru viitor, a păstra copiii sei pentru neamul propriu.

Urmările acestei schimbări se pot deja constata prin cifre.

În decursul unui an (1897—1898) numărul școlarilor români din Cernăuți a scăzut cu 155, ear' numărul celor ruteni s'a urcat earăși cu 155. — O dovadă mai palpabilă despre urmările metodei celei nouă de a „determina” naționalitatea copiilor nu se mai poate.

Deputatul Dr. de *Volcinski* a protestat deja în anul trecut în contra acestui nou act de nedreptate, dar' se vede că „solidaritatea” deputaților, care ar fi fost la loc potrivit în acest caz, nu s'a adevărit. Clubul român ca atare n'a făcut nimic, nici o rezoluțiune, nici o interpelare, deci rămâne încă o datorință pentru dieta viitoare ca să lucreze, să scăpăm numai decât de această stare ilegală, despre care am vorbit și care ni-ar răpi cu timpul mii de suflete românești, întărind pe adversarii nostri ruteni în contul nostru.

II.

Avem și alte cauze, ca să fim deplin nemulțumiți cu lucrarea actualului partid român: sînt chestiuni economice-naționale dintre cele mai importante. Raportul dietei ne arată un deficit în bugetul țerei care ajunge la suma enormă de peste jumătate de milion, astfel încât adausul țerei la impozitul normal a trebuit să se urce earăși la 45 procente. Bietul nostru popor dela țeară muncește și așa destul, și abia poate suporta birul de până acum; unde are însă să ajungă,

FOIȚA „TRIBUNEI”.

GEORGE ENESCU.

— „Poema română”.

Paris, 22 Martie n.

De mult tînu-l masicant, precocile copil de geniu, George Enescu, era cunoscut, aproape popular. Știam că trece examene pește examene, din reușită tot în mai reușită; aflasem că tot răpia Nemților puțin darnici, laurii ce erau dați să împodobească tînu-lui frunte, ca astfel să-și taie loc printre misticantii aleși, — să facă gloria unui neam.

Cum era la Viena, mi-se părea că-i acolo de o sumă de ani; — îl știam bine unde-va, și totuși dela o vreme îmi venia să cred că nu-i decât o frumoasă legendă creată, în jurul unui nume românesc.

Nu-l văzusem, nu-l ascultasem nici-odată, îl întrevideam totuși în minte frumos și blînd ca un Apollo. Îi păstram ca o neînțeleasă aducere aminte, ceva din bucuria isbîndei cră-ti lasă sfîrșitul poveștilor înflorite, povești trăite în imaginația noastră, minciuni adorabile, bătăute frumoase, ce nu pot fi nici-cînd aievea. Tot farmecul poveștilor dispare din clipa când nu mai știu să mintă. Una din felul acesta întovărășea adesea numele compozitorului Enescu, când ca un parasit disgrațiat de muze, visam la viitorul țării mele...

M'am trezit din povestea ce mi-o făuriseram singur, și am văzut că botezarea halu-

cinată ce i-am fost dat nu era decât o închipuire, mi-a fost dat să-l văd alături de *Weber și Schubert, de Mendelssohn și Saint-Saëns*, să ascult „*Poema română*”, — rîsunetul cântărilor din văile noastre răcoroase înnoite de mireme, la concertele conduse de adăcul priceput într'ale muzicii, de *Colonne*, la teatrul „*Châtelet*”, — unul din cele două mari concerte periodice ce se țin la Paris.

A vorbi de critica fără margini de elogiioasă, de entuziasmul și speranțele ce pun în el *Massenet, Bruneau, Julien*, ar fi să fac o cronică-reclama, disgrațioasă pentru toată lumea, ar fi să aduc ceea-ce alții au spus de curînd și cu mult mai bine ca mine.

Destul că s'a vorbit de el ca de o curțișană frumoasă, ce face deliciu și admirația tuturor, vizitînd o nouă cetate, s'a vorbit numai laude și bine pretutindeni.

Să se știe însă că sînt foarte rari autorii începători, cari au sorții să fie exaltați de *Colonne*. Sînt misticantii buni, eminentei artiști, „*Prix de Rome*” cum se chiamă aici, cari așteaptă ani cu ani și poate nu le vine rîndul nici-odată. Eată rîul oficinilor academice, unde domnește o pulbere de prejudecări, tari ca zidurile Cartaginei, cari slojesc talentelor mediocre de a se atinge, celor mici de a se menține, marilor și adevăraților puterea de a se emancipa la vreme, ca în urmă sborul să fie întins, sigur.

Printre cei din urmă, e, pentru noi, micul nemuritor. Din simfonia lui, pe nicăiri nu simți pedanșimul academic, rece și chibzuit, dreapta socoteală la măsuri chinuite. Nimic din mu-

sica geometrică, tratată numai și numai după strictele și riguroasele pravile armonice....

Ori de câte-ori aud câte o partitie de unde sentimentul e surghiunit, gîndindu-mă la mecanica din bucătă, îmi vine în minte armonia cerească, și mă vait că amîndouă n'au a face una cu alta decât faptul, că amîndouă se învîrtesc în vid... Acum dacă, trag pîsestele, premiații de odinioară, o fi de vină în mare parte și lipsa lor de talent, sau dacă nu tocmai lipsa apoi prea multa asemănare, uniformitatea aceluiași fel de talent, tradiționalul talent, unul și același, cîștigat prin educație, talentul zis academic, turnat în formă de același model, ca în urmă să se firimîtească în fabricare de balet, caucanuri înaintea justiției și multe alte blasfemii de felul acesta, cari se propagă ca ostrăfulgerătoare contagiu în paguba muzicii înalte, a celei bune, adevărate. Bine înțeles, la anumite categorii de oameni trebuie se corespundă anumite categorii de arte.

De unde știi d-ta care-i rea și care nu-i bună? — Asta-mi place, asta-i cea bună prin urmare! Mai logică argumentare nici că se poate. Rîul însă constă în faptul, că cei cari au puțin de a pricepe și gusta o muzică bună se deprind dacă nu cu cea rea, cu aceea care eronează gustul, îl ridiculizează, îl aduce în starea de a nu-i plăce tot ce e din cadrul caricaturei. Așa atenția se leneșește, nu mai simțim necesitatea de a ne înecorda, de a ne da seama. Ne mulțumim cu puțin și prost.

Dacă am lăsat să treacă câteva lucruri lipsite de sens — va zice care-va, e că posed

în adevăr prea puțin bun simț, această virtute a îndărjilor doctrinari. Dacă va fi altfel cu atât mai rău pentru mine.

Rog să-mi se îngăduie lipsa de tehnică din tot cursul cronice, căci din păcate nu fac parte din nici o starostie de misticant.

Depart de a ave profunde cunoștinți muzicale — poate chiar de aceea — mi-am ales o cronică musicală. Îndeosebi vorbești de ceea-ce nu pricepi.

Cei competenți, chemații au să-și deee cuvîntul, au să ne lumineze, dacă bucata de care am să spun „dăuă vorbe” corăspunde cutărui număr de „desiderata”, indispensabile unei bune bucăți. Ei, dacă se vor înșela și vor fi de opinia contrară vor ave meritul și docta scusă, că nu s'au păcălit cu una cu două, ca ori-care dintre noi.

Mi-se pare, că musica traduce rău sentimentele noastre în sensul de a-ți da seama, dacă nu exact, dar' cel puțin cu multă apropiere, ce ar însemna „tălmăcită pe române” cutare ori cutare frasă musicală. E la mîntă omului, că o nocturnă n'are să te îndemne nici-cînd la joc, ori-cît de huzliu ar fi compozitorul ca om.

Tocmai fiindcă în mare parte e un limbaj nearticulat, să dăm înțelesul poeziei noastre, reproducînd traducerea numai a primei părți. Est-o:

„La țeară, într-o seară de vară, în eșul unei sărbători.

„Din departe și din cînd în cînd bat clopotele, prin aer trec cîntări bisericesti. Umbra apusului se lasă încet, încet.

„Firea se învîlue toată de haina misterioasă a nopții.

„Ese luna și singur fluierul ciobanilor suspină, tulburînd cu nota-i tristă tăcerea făptorei adormite”.

Uvertura, deși alcătuită din elemente împrumutate, ne-a dat măsura individualității lui Enescu, dacă nu eminamente originală, cât se poate de personală. Plină de vervă în mișcare, dovedește o neîntrecută îndemnare în compoziție.

În gravitatea maiestuoasă ce o pune adese-ori și care poate-i semna caracteristic la el — țîi dă dreptul cu drept cuvînt să-l poți soroti printre clasici. Stilul net și precis, strîns și ferm, acorduri bine definite: probează o mîna măiestră, de tot sigură, de mult încercată.

După introducerea, lin, în suspinuri înăbușite, uimitor de dulci, ca dintr-o altă lume parcă, se aude șoapta viololei, răspund violoncelule amestecate cu laute — singuratec și din departe flautul reia același motiv — oboale țin notele cele de jos, cele grave, ca în urmă să cadă pe corn — vine motivul earăși pe violi — așa desprimă, și de sus se lasă creșculara liniște a unei serii de vară.

Se aud trei sunete repetate — glasul clopotelor. Din lipsa unui instrument apropiat sunetele sînt date de piano. Cîntări de preoți se aud pe alocurea — după un moment de reculegere și după ce se adună parcă spiritele ce trăiesc în aerul nopților — se aud iarăși clopotele, rar, întrerupte de cîntări bisericesti... (Va urma).

dacă va merge și mai departe tot așa, și dacă imposibil se va tot urca la infinit? Aceasta cere o schimbare, și nu se poate ajunge altcum, decât dacă s'ar alege niște deputați, cari fără excepție să poseadă talentul și cunoștințele recerute de împrejurările serioase în care trăim, și cari să corespundă nivelului unui reprezentant al poporului, cari voiesc să geseze treburile economice și financiare ale unei țări întregi. Reprezentanții cei noi vor trebui să știe să economiseze, să reducă cheltuielile grozave, adeseori nepractice și nefolositoare, astfel, că în încet să scadă, ear' nu ca să tot urce imposibile.

Să ne îngrijim, până-când avem vreme, ca să nu ne trezim într-o zi bună cu niște deputați de tot fără interes pentru politică, cu niște oameni, pentru cari întreaga politică se nu fie poate altceva, decât — în cazul cel mai favorabil — o petrecere trecătoare. Sperăm, că poate de astă-dată tot nu va fi așa.

Cu toată apatia păturilor mai largi ale poporului rural, se poate observa o nemulțumire profundă, mai ales în publicul român mai cult, care cu greu se poate ascunde.

Sunt încă prea multe chestiuni economice, cari cer o rezolvare urgentă: așa d. e. perderile materiale, căror sunt expuși țărani nostri din munți prin modul cum se cere plantarea de pădure pe locuri, cari de zeceni au fost fenați și de pășune. În această chestie sperăm cu siguranță o schimbare spre bine dela lucrarea deputatului nostru Dr. G. Popovici.

Apoi mai vine altă chestie dintre cele mai importante: îmbunătățirea stărei materiale a preoților nostri. Despre aceasta a publicat chiar și autorul acestui articol o dare de seamă în ziarul local „Patria” (nr. 86 din 6 Februarie 1898) în urma căreia s'a inițiat cel puțin o acțiune publicistică în favorul preoției. În dieta țerei însă nu s'a discutat această chestie și interesul clubului român pentru ea a fost de tot insuficientă.

Eată cauzele de ce ne-am exprimat acum înainte de un an pentru formarea unui partid de tot nou, național și independent, care ar pute să lucreze în unele chestiuni împreună cu actualii oportuniști, almintrelea însă ar ave mână liberă, și nici n'ar fi subjugat în lanțurile unei „alianțe” umilitoare cu Ruteni, în urma cărei reprezentanți români sunt obligați să steie indiferenți, ba chiar să sprijinească solidari o lucrare, care tinde la desființarea neamului propriu.

Rutenii, cari stau pe basă curat națională au ajuns astăzi să fie neamul cel mai respectat; se poate chiar zice, că ei nu au dușmani serioși; Românii însă, ai căror reprezentanți politici voiesc să geseze treburile naționalității de odată și se amestecă în afaceri străine, au ajuns în fine, că sunt într'adevăr poporul cel mai prigonit — și-au atras dușmănia tuturor naționalităților și partidelor din țeară. Străinii nu-i vor recunoaște nici-când partidului român dreptul de a gera treburile lor, și toate câte s'au făcut din partea politicianilor români în favorul naționalității rutene vor rămâne fără mulțumită; pe lângă toate acestea însă ei mai jignesc astfel interesele vitale ale naționalității proprii românești, cărei ar trebui să fie cu deosebit devotament.

Noi vom fi abia atunci respectați și vom pute trăi în relații mai bune cu ceilalți conlocutori ai țerei, dacă ne vom mărgini strict la treburile noastre, dacă ne vom ține de menirea unei politici naționale, care nu poate să fie alta decât susținerea, dezvoltarea și înaintarea poporului nostru român. Aceasta nu o vom ajunge nici prin un program cosmopolit „bucovinean”, nici atunci, dacă am voi să susținem interesele „popoarelor băștinașe”, ale Românilor și a Rutenilor, ci numai pe o cale: pe calea națională românească.

În fine mai amintim o chestie importantă: starea publicisticii bucovinene. Noi Românii ocupăm în privința organelor noastre ziaristice locul cel din urmă. În Cernăuți apar 12 ziare nemțești (dintre cari 3 cotidiene și mai multe cari apar de 3 ori pe săptămână), apoi 6 ziare rutenești, toate pronunțat naționale, și deosebite numai prin mijloacele și prin tactica care o țin de bună, spre a ajunge același scop. Noi Românii nu posedăm decât două ziare, anume: „Patria”, care apare de 3 ori pe săptămână, și gazeta populară „Deșteptarea”, care apare de 2 ori pe lună. Aceasta e o stare de tot nesuficientă.

Pe de o parte lipsește acordul între cererile exprimate în publicistica română, față cu atitudinea nepăsătoare a politi-

cianilor activi, pe de altă parte nu e permis, a îndrepta critica la adresa acestor din urmă, astfel că toate articolele, fie cât de valoroase, vor rămâne totdeauna niște expectorări teoretice, fără a produce nici o schimbare, ba chiar fără a împiedica votări și rezoluțiuni, prin cari ni-se prepară o situație încă mai nefavorabilă.

Vitalitatea neamului român din Bucovina va trebui să se manifesteze și pe acest teren, prin înființarea încă a unui ziar, național și independent. Cu cât mai multe organe publicistice vom ave, cu atât mai mult vom dovedi îndreptățirea de existență și viață, ca individualitate etnică deosebită. E vorba aici de o completare necesară a publicisticii de până acum. În cazul, dacă noul ziar va fi de acord cu „Patria”, cu atât mai bine, cu atât mai mare importanță se va atribui cererii respective; dacă însă va fi o deosebire de vederi, atunci publicul român va fi forul competent ca să decidă și se va deprinde a cugeta mai mult asupra chestiilor, dela cari depinde existența neamului nostru periclitat în fundamentele existenței sale. Aceasta va fi rolul educativ al unei noue întreprinderi publicistice.

Altfel publicul ușor se deprinde cu apatia, precum a și rămas înapoi până acum într'un stadiu de indiferentism îngrijitor, într-o stagnație care duce la degenerare națională și etnică.

Dacă se suprimă opinia unei părți a publicului român, dacă se răspândește tot numai o singură părere, atunci ușor se poate întâmpla, că prin așa o „solidaritate” se se suprimă chiar acea opinie, care poate ne-ar aduce mântuirea.

Altfel ar fi, dacă s'ar auzi în fiecare chestie și opinii diferite, dacă s'ar discuta toate, dacă s'ar lămurii ideile. Aceasta nu e posibil însă într'un singur ziar.

Mobilizarea tuturor puterilor noastre, ascultarea opiniei tuturor membrilor națiunii, cari au o judecată independentă, ne va folosi mai mult decât o solidaritate, în cadrele strimte ale unui program unilateral.

Precum ori-și-unde, asemenea va fi și în afirmarea vieții naționale: numai prin împărțirea lucrării, prin concurență, vom ajunge ceea-ce ne lipsește și acum total: mișcarea, viața și progresul.

O întreprindere publicistică nouă va fi primul pas în această direcție; cu cât mai multe vor urma, cu atât mai bine. În sfârșit vom ajunge fără îndoială la unirea adevărată pe o cale bună, națională, și numai această unire ne va pute folosi.

Sibiia, 28 Martie a.

Interpelare pentru visita ofierilor. Eată textul interpelării pe care dl B. Ștefănescu Delavrancea, a anunțat-o dlui președinte al consiliului și ministru de externe român, asupra visitei ofierilor români la Brașov.

Am onoare a interpela pe dl prim-ministru și ministru de externe, și-l rog să binevoiască a răspunde:

1. Ce crede d-sa despre veselele sărbări ce au avut loc între ofierii garnizoanei din Ploesti și ofierii garnizoanei din Brașov?
2. Crede d-sa că asemenea demonstrațiuni sunt în interesul cauzei Românilor de peste Carpați, cauză, pentru care d-sa a rostit două discursuri în senatul României și un altreilea în sala Orfeu?
3. Crede d-sa că chestiunea națională a intrat într-o fază așa de norocoasă, încât primejdia, despre care vorbea d-sa cu atâtă căldură, a încetat de a mai amenința neamul românesc?

Demnitatea clerului român. Un remarcabil articol publică „Unirea” din Blaj. În legătură cu proiectul de congruă al guvernului maghiar arată mișcările ce se comit din partea organelor administrative, la împărțirea așa numitului ajutor de stat. „Unirea” face grave desveliri despre revoltătoare fapte comise de organele guvernului.

Pentru a pune odată capăt acestor abuzuri rușinoase „Unirea” pledează pentru convocarea unui sinod, care să se ocupe special cu această gravă cauză.

„Trebuie să hotărâm cât mai curând — zice „Unirea”, — că ori vom să trăim în serviciul bisericeii și neamului nostru, ori vrem să devenim instrumente oarbe în mâna celor-ce cu nerușinare se încearcă a ne cumpăra”.

Așa, vezi, e frumos, e vrednic a pune chestiunea. Așa cuvinte ne place a auzi, și credem, că un cler național ca al nostru numai așa poate să vorbească și — făptuiască. Demnitatea lui și cin-

stea neamului o cere. Mai bine săraci, dar' independenți, liberi, și Români nepătați. Să o știe guvernul, odată pentru totdeauna, că nu avem nimic de — vândut!

Congrua. Ni-se scrie: Preoții nostri și dacă s'ar introduce congrua pot să o pătească cum au pățit-o unii cu împărțirea ajutorului regesc pe anul 1897. De pildă preoții din protopopiatul Turdei toți au fost împărțâți afară de 4, cari se țin de notariatul Sîndului unde o notar de model Modi Mihály — care pe preoții din Mischiu, Sind, Copand și Petridul-inferior i-a arătat că-s agitatori și nu-s demni să fie împărțâți. Când ar fi introdusă congrua pe baza § 6 și 7 vor păți preoții „agitatori” și mai rău. —

Preoții împărțâți din ajutor au căpătat o scriptă dela fișpanul Gr. Bethlen Géza de caprinsul următor. La intermirea și mijlocirea mea capeți la ordinul înaltului ministru de culte și instrucțiune 62 fl. 40 cr. Banii sunt depuși în mâna metropolitului Victor Mihályi”.

Sărman popor, cum mai aștepti să te apere preotul tău contra abuzurilor notarului ori ale soğăbirului? Că de o face, își perde ajutorul!

1848.

Cronica anului.

Brașov, 27 Martie.

În numărul de azi al „Gazetei de Tr.” George Barițiu scrie:

— „Foia în care cetii mai întâiu următoarea știre o uday cu lacrimi, însă nu cu lacrimi de întristare, ci de mângâiere cerească. Auziți popoare, ascultați și voi iubii Români!

„Dieta Ungariei în 15 Martie primi legea prin care supune pe toți nobilii la toate spițele de contribuție, adică și la cea grea numită „militară”, de sub care deunăzi se smânciseră din nou.

Mai ascultați popoarele! Casa deputaților decretă tot în 15, că îndată din momentul introducerii legii descumpărătoare, vor înceta toate robotele iobăgii nu vor mai fi iobagi, ci oameni liberi, pentru-că proprietarii vor lua despăgubirea de stat.

Deci iubit popor și iubii Români, cari sînteți iobagi, vă rugăm în numele părintelui cereș încă puțin timp, încă un period de luni, mai aveți răbdare, fiți în liniște, păziți legile țerei, binecuvântați numele Monarchului, binecuvântați pe părinții patriei de ori-ce nație, căci suspinele voastre pîntr-ună la urechile lor prin glasul auzit din cer.

Plânsul mă înecă, pentru-că în viața mea publică de jurnalist, lovită și cutierată nu mai cunoscu altă bucurie.”

Brașov, 27 Martie.

„Gaz. d. Trs.” descriind revoluția din Viena zice:

„Astă-dată sângele vărsat pe altarul patriei va produce o sinceră înfrățire a tuturor popoarelor monarchiei, între care, să avem credința tare, că vom fi renumerați și noi Români; drepturile noastre și trebuințele noastre vor fi căutate și împlinite.

Sibiia, 28 Martie.

Se votă o adresă de mulțumită către Monarchul pentru darurile făcute popoarelor. Se organizează garda națională.

Cronica politică.

Răsboiul ispano-american.

Când acrim aceste, încă nu avem știre, că s'ar fi declarat răsboiul din partea Spaniei, sau a Statelor-Unite, dar' se pare, că declararea va urma în curând. O depeșă din Berlin, cu datul de 26 c. anunță, că Spania a declarat răsboiul, dar' știrea nu se confirmă. Știrile ce sosesc, atât din Madrid și Vashington, cât și din alte părți, sunt foarte rășboinice.

Un rol însemnat joacă chestia vaporului Maine. Comisiunile exmise în contrast în rapoartele lor. Comisia spaniolă susține, că explozia a urmat din interiorul vaporului, Americanii din contră și-au dat părerea, că explozia s'a produs din afară și nu prin torpilă, ci prin o mină submarină. În public mai este credința, că catastrofa ar fi produs-o patrioții cubani ca să înăsprescă astfel conflictul dintre Spania și Statele-Unite.

Ambele state se pregătesc în mod febril. Spania caută alianța statelor latine din America-sudică. În Mexico s'a deschis o colecție publică pentru Spania. Un cetățean a oferit o sută de mii de dolari.

În Madrid este mare agitație. Prim-ministrul Sagasta a declarat ambasadorului

american Woodford, că Spania nu poate suferi, ca guvernul Statelor-Unite să dea ajutor răsculaților din Cuba.

Ce se ține de puterea celor două state, se știe că Spania dispune de o putere marinimă mai mare ca Statele-Unite, dar' totuși nu va fi în stare să blocheze porturile americane.

Chestia națională în camera română.

— Din discursul dlui E. Costinescu. —

Din discursul dlui Emil Costinescu pronunțat în camera română la 18 Martie n. dăm, după notele stenografice, următoarea parte:

Toți câți au vorbit au arătat cum a fost chestiunea națională în timpul opoziției, sau mai exact nu cum a fost tratată, ci cum s'a atănat la această chestiune; așa zice că a fost tratată ca de colegieni, dacă aș fi văzut o pornire naivă în faptul agitărei ei, dar' urmările de atunci până astăzi au dovedit că nu a fost o pornire naivă, ci numai o exploatare culpabilă a celei mai sfinte chestiuni de care nimănui nu-i este permis să se atingă (Aplause). Cum au venit la putere, ce au făcut acești oameni cu chestiunea națională?

Nu mai amintesc acușele reiterate; să le trecem cu vederea; dar' acolo, în acele centruri de suferință ale fraților nostri, care a fost acțiunea acestei direcțiuni? A împins acolo același sistem, întins deja aci: pretutindeni afiliațiunile la sectă, pretutindeni devisiunile, și divisiune în asemenea chestiune este mai mult decât un rău, este o crimă. Acolo nu sînt liberali și conservatori, acolo nu sînt de-ât frați de același sânge, în aceleași suferințe și în același scop; a pune divisiunea între asemenea frați este o crimă. (Aplause). S'a mers până a se crea și jurnale ca să semene divisiunea între ei. Sînt lucruri care nu se spun; cu toate acestea dl Sturdza a spus în opozițiune lucruri de această natură. Dl Sturdza a denunțat dela tribuna întrunirilor publice, că s'au dat bani pentru a susține școalele din Transilvania în loc de a face o laudă acelor cari au dat ajutorul lor pentru susținerea școalelor românești persecutate, le-a făcut o crimă și i-a denunțat Ungurilor. (Aplause) Și acolo partide, și acolo desbinări? Și acolo anatema asupra ori-cărui a dat bună dimineață dlui Tache Ionescu? Și acolo „ai nostri” și ai lor? Dar' toți sînt acolo ai nostri și în Transilvania și în Macedonia, toți cei de un sânge cu noi, toți sînt frații nostri, toți sînt ai nostri. (Aplause). Cu toate acestea tagma călugărească nu încearcă și nu pricepe asemenea simțăminte; pretutindeni ea voeste afiliați; închinăți-vă afiliaților și vă dăm ajutor, nu vă închinăți, vă reducem prin foamete. (Aplause). Nu vreau să merg mai departe în această chestiune, deși exemplul de a merge ori-cât de departe mi-a fost dat de dl Sturdza, dar' toți știm că sistemul odios de a reduce prin foamete pe frații nostri, sub ascultarea, celor-ce sînt considerați ca drept credincioși seciei dela putere, acest sistem odios se practică pe o scară mare și din această cauză atât în Transilvania, cât și în Macedonia multe școale românești sînt desființate sau amenințate de desființare. (Aplause).

Această chestiune, care merge atât de cald la inima tuturor, camera întregă a căutat să intervină restabilind prind budget conslulatul din Bitolia.

Dar' în contră votului camerei, în contră voinței camerei, prin voința singur a șefului ordinului călugăresc de care vorbiam s'a desființat de fapt conslulatul dela Bitolia.

Votul formal al camerei n'a fost respectat, n'a fost respectat mai mult decât sentimentul de ospitalitate care trebuie să-l arătăm fraților nostri atunci când sînt în mijlocul nostru. Când au venit aici câțiva profesori macedoneni să se plângă că li-se închid școlile, că Românii de acolo n'au unde să-și trimită copiii ca să-și facă educațiunea națională, s'a petrecut un fapt ne mai pomenit, prefectul poliției a fost trimis să isgonească pe acei oameni cari îndrăzniau să se plângă de suferințele lor.

Igonirea neomenoasă era drept pedeapsă că nu se supun unui afiliat. Dar' aceasta este mai mult decât o faptă rea, este o crimă: Românul de ori-unde ar fi el, de peste Dunăre ca și de peste Carpați, când este în țeara românească este în țeara lui; nimeni nu poate să-l isgonească și nimeni până astăzi n'a avut îndrăzneala pe care a avut-o dl Sturdza. Pentru-ce a comis această faptă rea între cele mai rele? Pentru-că așa cere organizarea seciei care formează direcțiunea partidului.

S'a pus peste Dunăre un afiliat, Doma stăpânitor de care toți trebuie să asculte și cine nu ascultă anatema și desființare pentru școlile neșupuse.

Nu sînt din aceia care nu cunosc meritele dlui Apostol Mărgărit. Știu că el a făcut servicii foarte mari naționalității lui; dar' numai el să rămână acolo? Altul să nu mai fie? Ce nenorocire ar fi pentru neamul nostru de acolo, când altul afară de Apostol Mărgărit n'ar mai pute să fie bun Român și om de încredere!

Cu toate acestea așa vrea organizarea de castă a direcțiunii, care ne-a luat în stăpânire, unul să fie stăpân și toți să i-se închine.

Dar' trebuie să știți că nu mai merge această organizare, nimeni nu o mai suferă și dacă veți mai continua a o impune veți dașe partidul la peire. (Aplause).

Așa de bine a lucrat guvernul dlui Sturdza în chestiunea națională, încât noi naționalii-liberali avem imensa durere când vedem pe frați de ai nostri de peste Carpați sau de peste Dunăre, să-i auzim zicând: „Conservatorii sînt cu mult mai naționali, decât voi, cari vă intitulați național-liberali”.

El bine, protestez. Nu aceasta este politica și simțămintele partidului național-liberal în chestiunea națională; — aceasta e politica direcțiunii care a pus stăpânire pe guvern și pe țeară; — să știe bine frații nostri, că nu partidul liberal e capabil de a ave asemenea simțăminte pentru dînșii, el nu poate să practice sistema odioasă de a-l reduce prin foamete la supunere.

Respingem cu indignare ori-ce solidaritate cu dl Sturdza în chestiunea națională. (Aplause).

Cum se n'o respingem când ca coroanare și ca consacrare a purtării sale, a decorat pe cel mai aprig prigonitor al fraților nostri, a decorat pe Jeszenszky? (Aplause).

Și se vede că dl Sturdza tot n'a crezut că cu aceasta l-au iertat în fine Ungurii pentru atacurile ce le-a făcut în timpul opozițiunii, căci a mers și mai departe; a făcut astfel ca ofierii d'ai nostri, fala și speranța noastră pentru viitor, să se duză la Brașov să înceagă cu ofierii unguri un ciardaș unguresc la sunetul lașurilor fraților lor. (Aplause prelungite).

CRONICA

Sibiia, 28 Martie n. 1898

Nou doctor român. În 26 a l. c. a fost promovat de către senatul universității din Cluj la rangul de doctor în medicina universală zelesul tiner Aurel Maniu, care prin rara-i străgintă a ajuns să obțină de timpuriu frumosul titlu! Dl Maniu e denumit medic superior la spitalul garnizoanei din Sibiia.

O ordinațiune ministerială — volnică. Ministrul de justiție Erdelyi a dat în zilele trecute din nou o ordinațiune volnică. Ordinațiunea aceasta demandă ofierilor postale ca să desfacă toate pachetele și scrisorile suspecte și să confişte publicațiunile atîtătoare și socialiste. Adevărat, că ordinațiunea se pare a fi îndreptată în contra socialistilor, dar' ascuțitul ei e îndreptat și în contra noastră. Nici până acum scrisorile și cărțile românești nu erau scăpate de controla lui Jeszenszky și a oficialilor soviniști dela postă — dar' după ordinațiunea lui Erdelyi — vom ajunge acolo cât nu vom mai putea să mai scriem epistole, căci ni-se vor desfaca toate folosind ordinațiunea ministerială de pretext ca să vadă nu cuprind publicațiuni socialiste?

Demonstrațiuni în contra Spaniei la New-York. Ziarul american central „News” comunică următoarea știre sensațională: Directorul teatrului Columbus din New-York a ținut drapelul spaniol pe lângă pragul intrării principale la teatru, ca să fie călcat de spectatorii care intrau, ceea-ce a provocat un scandal ne mai pomenit. Poliția ordonând de a se lua drapelul de acolo, mulțimea l'a smuls din mâinile ei și l'a sfășiat.

Maghiari veritabili. Națiunea maghiară s'a înmulțit din nou cu mai mulți „Maghiari veritabili”. Între aceștia găsim: 2 Grünhut, 3 Schwartz, 1 Gelb, 1 Roth, 2 Kohn, apoi o mulțime de Rosenbaum, Löwenberg, Goldstein, Markstein, Blaustein, Manheim, Finckelstein și pe urma urmelor un Abraham. Și se nu fie națiunea maghiară mândră cu acești fii neași din viața lui Israel?

Episcopul Majlath și Ciangăii. Episcopul Majlath se ocupă cu ideea ca să aducă pe toți Ciangăii catolici din Bucovina în Ardeal, așezându-i în ținuturile mai puțin populate. Planul acesta voeste să-l pună în acțiune ca prilejul visitațiunilor canonice ce le va face în curând în Bucovina. Bucuria foilor ungurești e mare pentru această faptă patriotică. Dar' cine știe cum se vor simți Ciangăii dacă vor veni în fericita noastră patrie. Că doar' mai făcut-au ei colorii de Ciangăi, cari s'au luat lumea în cap mai pe urmă și s'au dus de unde au venit.

„Tipografia“, societate pe acțiuni în Sibiu.

Novitate!

Cadou

ocasional!

LIMBA
FLORILOR.

— De amor și amicitie. —

Simbolica naturală a celor mai favorite
flori, compusă după explicațiile orientalilor
de

Un amoresat.

Acest volum, în format dragălaș (32°) imprimat pe
hârtie velină, în două culori, negru și albastru,
elegant compactat în lux, estecadou potrivit
pentru tinerime, mai ales pentru fete.În legătură de pânză colorată, tabla titlului imprimată cu aur.
Prețul unui exemplar 50 cr. = 1.50 lei.La Librăria „Tipografiei“, soc. pe acțiuni în Sibiu,
se află de vânzare

următoarele publicațiuni

ale Societății

„Inocențiu Micu Clain“

a teologilor din Blaj

1. „Epistole către un preot tânăr“ de Aloisius Melcher. Partea I și II. 2 volume mari cu prețul redus de . . . 1 fl. 50 cr.
2. „Pregătire la moarte“, adică considerațiuni asupra maximelor eternelor folositoare tuturor spre meditare și preoților spre a predica, de Alfons M. Liguori, 1 volum de 440 pag. — fl. 80 cr.
3. „Duh muscălesc“, narațiune de Bolanden (45 pag.) . . — fl. 10 cr.

— Se recomandă mai ales preoților. —

Doriți se cetiți

un interesant
Roman?

Vi-se recomandă

„Castelul din Carpați“

— Roman din viața poporului românesc din Ardeal. —

de

Jules Verne.

Premiat de „Academia franceză“.

Traducere, — unica autorizată de editorul proprietar francez — făcută

de

Victor Onișor.

Acest volum apărut tocmai acum, are 255+XII. pagini, în octav mare, de o eleganță rară la cărțile românești, și este împodobit cu

26 ilustrațiuni

admirabile, executate după clișeurile din Paris.

Prețul:

Edițiunea populară: 80 cr. + 5 cr. porto postal.

Edițiunea de lux: 1 fl. 20 cr. + 10 cr. porto.

Edițiunea de lux compactat: 2 fl. + 10 cr. porto.

Cel mai potrivit cadou e un „Castel“.

A se adresa direct la

Librăria „Tipografiei“, soc. pe acțiuni,
Sibiu, strada Poplăcii nr. 15.

Concurs.

La „Doina“, institut de credit societate pe acțiuni în Câmpeni (Topánfalva) este de a se ocupa postul de contabil pe lângă următoarele condiții: [861] 1—3

1. Postul este dotat cu leafă anuală de 600 fl. v. a. și tantiema statutară.
2. Postul pentru primul an se ocupă provisor, după expirarea primului an alesul va fi întărit în mod definitiv.

Cei-ce doresc de a ocupa acest post au de a-și înainta suplicile provăzute cu testimoniile despre calificația recerută și despre eventuala praxă la susnumitul institut de credit cel mult în 15 zile socotite dela publicarea acestui concurs.

Câmpeni, în 26 Martie 1898.

Direcțiunea.

Nr. 282/1898.

a. f. e. sc. d.

[867] 1—3

Publicare de licitațiune.

Domeniul fondului central școlastic din districtul Năsăudului din comunitatea Ceanul-mare, care are o extensiune de 1030 jugere 1204⁰ și constă din arătură, fâneați și pășune, dimpreună cu edificiile de locuință și economice ce se află pe dînsul, se va da în arandă pe 8 ani începând din 24 Aprilie 1898, statorindu-se prețul de strigare a arandei anuale de 3500 fl. v. a. Licitațiunea se va ține exclusiv cu oferte scripturistice sigilate cari sînt de a se trimite până în 6 Aprilie 1898 la 6 ore după amiază cu vadiul de 10% a prețului de strigare la subscrierea comisiunii în Năsăud.

Aceste oferte vor căuta să cuprindă declarațiunea apriată a oferentului că cunoaște bine condițiunile de licitațiune, le primește în tot cuprinsul lor și se supune lor necondiționat.

Condițiunile de licitațiune se pot vedea în cancelaria fondurilor în orele oficiale dela 8—12 și dela 3—6.

Din sedința comisiei administrative de fondurile centrale școlastice și de stipendii din districtul Năsăudului, ținută în Năsăud la 14 Martie 1898.

Președinte:

Dr. Ioan Pop m. p.

Secretar:

Dr. Nestor Simon m. p.

A apărut și se află de vânzare la „Tipografia“, societate pe acțiuni din Sibiu

GRAMATICA GERMANĂ

TEORETICĂ PRACTICĂ

de

Sava Popovici Barcianu.

Edițiunea a oincea

revidată și completată

de

Dr. Danil Popovici-Barcianu.

Această gramatică atât de bine întocmită, având la fine și un mic vocabular german-român costă numai 1 fl. 40 cr. plus 10 cr. porto.

Doi mari Metropoliți ai Românilor

Andreiu bar. de Șaguna

și

Alexandru Sterca Șuluțiu.

— Portrete frumoase. —

Lucrate la Viena, în fototipie, fiecare separat, pe hârtie fină de carton; sînt foarte potrivite tablouri în casa fiecărui Român.

Prețul unui exemplar 25 cr.

Librăria „Tipografiei“,
soc. pe acțiuni, Sibiu.

„Tipografia“, soc. pe acțiuni, Sibiu.

Au eșit de sub tipar și se află de vânzare:

Chestiunea

Română

în Roma.

—

Conferența

domnului

Roberto Fava.

Prețul numai 20 cr.

„Tipografia“, societate pe acțiuni în Sibiu.

A eșit de sub tipar:

Călimdarul Poporului

pe anul comun

1898.

Anul XIII.

SIBIU.

Editura și tiparul „Tipografiei“, societate pe acțiuni.

Prețul 20 cr., cu trimiterea pe poștă 25 cr.

Prețul 20 cr., cu trimiterea pe poștă 25 cr.

Cu șese ilustrațiuni!

Cuprinsul: Călimdarul astronomic și bisericesc, cu povești economice pe fiecare lună.

— Cronologie pe anul 1897. — Genealogia domnitorilor europeni. — Posta. — Corespondența telegrafică. — Raportul între măsurile nouă și vechi. — Scara timbrilor. — Autoritățile bisericești române din Ungaria și Transilvania. — George Coșbuc (schită literară): „Nunta Zamferei“, „Noi vrem pământ“, „Murșul și Oltul“ (povești din popor), „Numai una!“ (poesie), „Sălcia și plopul“ (legendă din popor), „Rugămintea din urmă“ (poesii) și alte „Poesii scurte“. — „Glume“. — „Mântuirea steagului“ (schită istorică) de Petru Vancu. — Ioan Creangă (schită literară cu portret): „Poveștea unui om leneș“ și „Olteni din Iași“, „Rostiri, zicători, curvinte“. — Th. D. Speranță (schită și două anecdote): „Mama Unguului“, „Jidani și hoții“. — George Pop de Băsești (biografia cu portret). — „Cât de lungă s-a fie ziua, tot vine noaptea“, de doamna Columb. — „Castelul din Carpați“ (schită bibliografică) de Jules Verne. — „Răvașul nostru“, cronică întâmplărilor de peste an, de Ioan Scurtu cu următoarele portrete intercalate în text: Iosif St. Șuluțiu, Ioan Hanu, Dr. C. Lueger. — Economie: „Despre dări și termine“, „Asigurarea contra focului și grindinei“, „Întinerirea pomilor“, „Povești“. — „Tîrgurile din Ungaria și Transilvania“. — „Tîrgurile din Bacovia“. — „Tîrgurile (băciurile) principale din România“. — „Inserate“.

Prețul 20 cr., cu trimiterea pe poștă 25 cr.

„Tipografia“, societate pe acțiuni în Sibiu

Strada Poplăcii Nr. 15.

Biblioteca populară a „Tribunei“.

1. Pădureanca. Novela de Ioan Slavici, 12 coale tip, broș., elegant. Un exemplar cu prețul redus dela 40 cr. sau 1 lei la 30 cr. sau 60 bani.
2. Fata Stolerului de Matilda Cugler-Poni. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
3. Ce n'a fost și nu va fi. Povește de I. T. Mera. Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
4. Pipăruș Petru. Povește de I. T. Mera. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
5. Păcală și Tândală. Anecdote de Silvestru Moldovan. Prețul unui exemplar 8 cr. sau 6 bani.
6. Jucării și jocuri de copii. De P. Ispirescu, culegător-tipograf. Un exemplar 25 cr. sau 50 bani.
7. Teiu legănat. Povește de Gr. Sima al lui Ión. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
8. Colăcăritul. Obiceiurile țeranilor români la nuntă, de Banedit Viciu. Un exemplar 16 cr. sau 32 bani.
9. Fiica a nouă mame. Povește de Silvestru Moldovan. Un exemplar 14 cr. sau 28 bani.
10. Poveștea lui Ignat. Povește de Silvestru Moldovan. Un exemplar 8 cr. sau 6 bani.
11. Sfântul Nicolae. De Matilda Cugler-Poni. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
12. Îndărăniul. Povește de Silvestru Moldovan. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
13. Blăstēm de mamă. Legendă populară din giurul Năsăudului. De George Coșbuc. Un exemplar 6 cr. sau 12 bani.
14. Bunica de Bojena Němcová, tradusă din limba boemă de prof. Dr. Urban Iarnik. Un exemplar cu prețul redus dela 1 fl. sau 8 lei la 60 cr. sau 1 lei 20 bani.
15. Vlad și Catrina. Povește de Gr. Sima al lui Ión. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
16. Din bătrâni. Ghicitori, întrebări și răspunsuri, frământări de limbă, adunate de Gr. Sima al lui Ión. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
17. Pe pământul Turcului de George Coșbuc. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
18. Căldărușa cu trei picioare. Povește franceză de Eleonora Tănăsescu, după A. Gennevray. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
19. Cenușotca. Povește de I. T. Mera. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
20. Un pețitor îndărătnic. Novela de Björnsterne Björnson. (1866). Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
21. Prietenul meu Văntură-Teară. Din novelele californiene ale lui Bret Harte. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
22. Scăpăratoarea. Din poveștile lui Andersen. Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
23. Fata Craiului din cetini. De George Coșbuc. Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
24. Strigoica. Din fantasiile lui Nicolae Gogol. Un exemplar 20 cr. sau 40 bani.
25. Draga mamei. Baladă de George Coșbuc. Un exemplar 20 cr. sau 40 bani.
26. Taina unei vieți. De Björnsterne Björnson. (1869). Un exemplar 6 cr. sau 12 bani.
27. Vecinii. Din fantasiile lui Nicolae Gogol. Un exemplar 80 cr. sau 60 bani.
28. Păcală în satul lui. Povește de Ioan Slavici. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
29. Spărciutul. Comedie de Molière. Un exemplar 40 cr. sau 80 bani.
30. Lumea proșilor. Povește de Silvestru Moldovan. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
31. Nuscin-Împărat. Povește din popor de „Mărgineanul“. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
32. Dîna-Împărăteasă și peana ei aleasă. Povește din popor de „Mărgineanul“. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
33. Fulger. Povește în versuri de George Coșbuc. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
34. Spice de aur. Culese de dascălul Ioan F. Lazar. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
35. Un idil în Roseni. Novela de Bret Harte. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
36. Baba iadului. Povește în versuri de Ioan Moța. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
37. Prințesa fermecată. Povește în versuri de P. Dulău. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
38. Dîna Mărgărelelor. Povește în versuri de Ioan Moța. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
39. Doi copii. Povește de Ioan Moța. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
40. O partidă în patru. De Antoniu Ghislanțoni. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
41. Posacul bun de inimă. Comedie în 3 acte de Carlo Goldoni. Tradusă de domnișoarele Al. și Luc. I. Romanescu. Un exemplar 25 cr. sau 50 bani.
42. Croitorul și cei trei feciori. Povește de Ioan Moța. Un exemplar 15 cr. sau 30 bani.
43. Mica Fădăta. De George Sand. Un exemplar 40 cr. sau 80 bani.
44. Rusalin pcurarul. Povește de Nicolae Trimbițoiu. Un exemplar 22 cr. sau 44 bani.
45. Roma invinsă. Tragedie în 5 acte de Alexandru Parodi. Tradusă de I. L. Caragiale. Un exemplar 24 cr. sau 48 bani.
46. Clara Milici. Novela de I. Turghenev. Traducere din limba rusă de Enea Hodoș. Un exemplar 40 cr. sau 80 bani.

O sută de ani. De Ioan Slavici. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.

Celor-ce cumpără un număr mai mare de exemplare, cu deosebire
librarilor și peste tot vînzătorilor, se dă rabatul cuvenit.

Pentru tipar responsabil: Iosif Marschall.

Pentru „Tipografia“, societate pe acțiuni: V. H. Dressnandt.